

En bit paj?

Glöm för en stund TNT, A-HA och pandamålade svartmetallare. Norge har mer att komma med.

SRM åkte till Moss för att kolla upp hederlig old school-prog med MAGIC PIE.

– Den var fullständigt död.

Kim Stenberg, gitarrist och mastermind i norska MAGIC PIE ÄR tydlig då han förklarar läget för inhemsk prog under 80- och 90-talen.

Det var inte alltid så. Under 70-talet levde genren och frodades med band som TITANIC, RUFUS, HÖST och i synnerhet AUNT MARY; ett band som för övrigt återförenas till norska progfestivalen Subtacto i augusti. Men som det brukar heta – så kom punken och kvaddade alltihop. Gilbert Marshall, keyboardist och sångare, förklarar att genom hela 80-talet användes prog och symf som skällsord. Samma visa här som där, med andra ord. Och inte heller under 90-talet, då THE FLOWER KINGS, SPOCK'S BEARD och PORCUPINE TREE började göra väsen av sig internationellt rädde inget annat än ett tomt intet i lusekoftornas bergstrakter.

– När vi satte igång 2000 var vi nästan först, säger Kim. WHITE WILLOW hade väl börjat, men annars fanns absolut inget.

Nu är det helt andra ljud i pipan. Hos den yngre norska generationen är prog ett uttryck laddat med prestige, och Eirik Hansen, ännu en av MAGIC PIEs sammanlagt tre leadvokalister (Allan Olssen är den tredje), förklarar att många yngre band gått över från traditionell metall till prog-dito. Gilbert Marshall fortsätter:

– Jag var inne i en musikaffär här i Moss, och hörde våra riff. Fick syn på en kille i trettonårsåldern som satt och lirade våra låtar! Det var verkligen en kick.

Old school-influenser

Det var alltså år 2000 som MAGIC PIE förlöstes inne i Kim Stenbergs hjärna. Det är inte bara gruppens namn som för tankarna till våra svenska blomsterkungar ("Magic Pie" är en låt som återfinns på Uppsalabandets dubbel "Flower Power"). Nej, hela gruppens existens är växtbaserad, i det att 00-verket "Space Revolver" triggade igång Kims beslut om att börja lira prog. En telefonkedja samlade styrkorna och skivor förmedlades.

– Kim gav mig "Images and Words" och "Scenes From a Memory" med DREAM THEATER och beordrade mig att lyssna på båda 50 gånger, minns Eirik Hansen. Jag pendlade till Oslo på den tiden och tog varje dag en skivan på ditvägen och den andra på hemvägen. Efter två månader började jag fatta!

Där bortom är influenserna åtskilliga. URIAH HEPP, PINK FLOYD, FOCUS, THE BEATLES, FRANK ZAPPA, AL DIMEOLA, SANTANA, DEEP PURPLE och NEAL MORSE är några av de namn som sprutar ur MAGIC PIE-medlemmarnas munnar på frågan om inspiration. Resultatet är inte oväntat något som skulle kunna kallas old school-prog, dock inte utan egen fräschör och alltmer av egen karaktär.

– Efter första skivan fick vi höra att vi lät som *det* och *det* bandet, men vi har börjat få till ett mer eget sound nu, anser Kim Stenberg.

Från kaos till kosmos

När jag fokuserar på debuten "Motions

of Desire" sänker Kim ner huvudet i sina händer, skakar på huvudet och ler. Förutom att ha skrivit den absoluta merparten av materialet var han arrangör, producent, studiotekniker och kaffeansvarig. Den musikaliska inriktningen stod inte att finna någonstans. Något kallat "Gin Tonic-låten" diskuterades. Ett par covers (däribland DEEP PURPLES "Child in Time") var på tapeten.

– Det var inte så lätt att veta vad vi skulle göra. Vi kom ju alla direkt från pubband som spelat "Mustang Sally" och "Sweet Home Alabama"!

Ikke desto mindre åstadkom MAGIC PIE ett album många räknar som storverk. "En av progens starkaste debuter" är inte något udda omdöme här, där jätteschabraken "Change" och "Illusion and Reality" dominerar över mer lättfattliga – men inte sämre – nummer som "Without Knowing Why" och "Dream Vision".

Stilmässigt håller man sig fortsatt till ungefärligen samma mönster, men nya skivan "Circus of Life" beskrivs som betydligt mer genomarbetad. Man har gått från Kims hemmastudio till den proffsstudio strax utanför Moss som Gilbert Marshall byggt upp. Den senare har därtill deltagit alltmör i själva hantverket.

– Det känns skönt att vi är två nuförtiden, så jag kan spela lite gitarr också, skämtar Kim Stenberg.

Vad nytt presenterar nya skivan?

– Vi har experimenterat mer. Jag gjorde en cellosampler på min synth, men det lät inte bra, så vi ringde en av Norges duktigaste cellister och hon ställde upp på två dagars varsel. Sedan har vi damkör, äkta sitar och äkta marimba, kungör Gilbert.

– Allan sjunger mer nuförtiden. Han var sist in i bandet och hann inte göra så mycket på "Motions of Desire", berättar Kim.

Vilka har varit höjdpunkterna hittills?

– En första höjdpunkt var utan tvekan att få spela på Slottsskogen Goes Progressive i Göteborg, tycker Gilbert. Jag var där ett par år tidigare för att se FLOWER KINGS, och fantiserade "tänk om vi..."

– Fast störst är nog ändå progfestivalen Rosfest i USA, tycker Eirik Hansen. En Internet-DJ från Staterna hade upptäckt vår musik och spelat "Change" en massa gånger, och så plötsligt var vi inbjudna.

Eirik berättar hur bandet trott att klockan 11:00 på söndagen var värsta ökensloten, men så kom man dit, upptäckte en fullsatt teater och fick stående ovationer efter varje låt. Autografstunden presenterade lång kö, och de hundra CD-skivor och T-shirts man haft med sig sögs upp i ett huj. När du läser detta har MAGIC PIE redan hunnit spela på Rosfest ännu en gång.

– Arrangören sa att deras dröm var MAGIC PIE näst sist och SPOCK'S BEARD som headline, så när de lyckades boka SPOCK'S kallade de på oss ögonblickligen!

Amerikansk liveskiva

Vad som händer därefter är i viss mån klart. Underlag för ett livealbum (följarets Rosfest samt nyare inspelningar) existerar redan nu, och till detta ämnar man lägga några färskstudioinspelningar som man inte tyckte fungerade i "Circus of Life"-temat. Och senare?

– Japan vore fett, tycker Kim Stenberg

– Mitt mål är FLOWER KINGS, SPOCK'S BEARD och DREAM THEATER som förband, fläskar Eirik Hansen, men lugnar sig sedan:

– Vi vet ju ungefär var ribban ligger i progvärlden. Säljer FLOWER KINGS en platta i 40 000 ex globalt räknas det som en jättesuccé, så det säger ju en del om vad man har att vänta sig.

DANIEL REICHBERG

Mossmän på progressiv mission. Från vänster: Lars Petter Holstad, Eirik Hansen, Gilbert Marshall, Kim Stenberg, Allan Olssen och Jan T. Johannessen.